

1 Sept. 1919.

No. 17.

24e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Wij eischen het recht om den almachtigen God te dienen volgens de Ingeving van ons geweten, en kennen alle menschen hetzelfde recht toe; laat hen aanbidden hoe, waar, of wat zij ook willen.

Elfde Geloofsartikel.

KRACHTIGE GETUIGENISSEN.

Toespraak gehouden door President HEBER J. GRANT in de openingsvergadering van de Conferentie, op Zondag 1 Juni 1919, in den Tabernakel te Salt Lake City.

(Vervolg van blz. 262)

Alhoewel ik naar vergaderingen in het oude Endowment Huis gegaan ben, met een vast besluit wat gedaan moest worden met betrekking tot een zekere zaak, heb ik gewillig en vrijelijk geheel in tegenstelling daarmede gestemd, wegens de inspiratie des Heeren die tot John Taylor was gekomen. Met betrekking tot ieder dergelijk geval werd de dienstknecht des Heeren, President Taylor, gerechtvaardigd en zijn voortreffelijker oordeel door de inspiratie des Heeren, deed zich gelden in het voordeel van hetgeen tot het welzijn van het volk was.

Ik kan verschillende voorbeelden aanhalen, dat wanneer de Apostelen uitgezonden werden om een zeker werk te verrichten onder de inspiratie des Heeren tot John Taylor, wanneer zij dachten dat het werk niet door hen verricht kon worden, dat zij terugkeerden en bekwaam waren te getuigen, dat zij door en met de hulp des Heeren bekwaam waren het werk te verrichten, dat aan hen was opgedragen door President Taylor, de profeet des Heeren. Als de tijd het zou veroorloven, dan zou ik gaarne sommige van die voorvallen verhalen, want zij versterken het geloof, doch ik heb daartoe geen tijd.

Ik kan getuigen, dat Wilford Woodruff inderdaad een dienstknecht van den levenden God was en een waar profeet van God. Wilford Woodruff, een nederig man, heeft binnen eenige maanden in Herefordshire, Engeland, honderden menschen tot bekeering gebracht en gedoopt. Gedurende acht maanden, zooals ik mij nu herinner, heeft hij tusschen vijftienhonderd en tweeduizend personen gedoopt. Ik geloof niet, dat eenig ander persoon die op aarde geleefd heeft, een grooter bekeerder

van zielen tot het Evangelie van Jezus Christus geweest is. Hij was een man van wonderbare en buitengewone nederigheid; hij was een man die nimmer aan groote handelsondernemingen deel heeft genomen; een man die zich op den landbouw had toegelegd, die zich bezig had gehouden met vruchtenteelt en landbouw, een nederig man, en vele personen heb ik met betrekking tot hem hooren zeggen, dat hij niet de bekwaamheid had om over de Kerk van Christus te presideeren. Maar ik wil tot u getuigen, dat hij door de inspiratie des Heeren en wegens zijne nederigheid, wegens zijn Goddelijk leven en omdat God hem lief had, bij verschillende gelegenheden gezegd werd met wijsheid die voortreffelijker was dan al de wijsheid van de verstandige financieele mannen in de geheele Kerk.

President Woodruff maakte bekend, dat het de wil des Heeren was dat de groote industrie van het fabricceeren van suiker in ons midden gevestigd zou worden, en een commissie werd benoemd van de bestuurders van twee der grootste instellingen van de Kerk, twee van de degelijkste in geheel Israël, om de zaak te onderzoeken. Zij stelden een onderzoek in, om te zien of het raadzaam was de industrie van het fabricceeren van beetwortelsuiker in dezen staat te vestigen, en eenstemmig waren zij daar tegen. President Woodruff was niet bevredigd. Een andere commissie werd benoemd. Ik behoorde tot de eerste commissie en hij benoemde mij tot lid der tweede commissie. Ik verzocht verontschuldigd te worden, omdat ik reeds een opinie gevormd had, alreeds mijn naam geteekend had onder een verslag, doch hij wilde niet voldoen aan mijn verzoek om niet benoemd te worden. Wederom onderzochten wij de zaak volkomen en met beleid, en de tweede commissie bracht verslag uit dat men er tegen was. President Woodruff zeide: „Het verslag doet er niet toe. De inspiratie tot mij is de suikerindustrie te vestigen.” Ik werd geroepen om een zending te volbrengen en een brief werd mij gegeven in verbinding met andere leden van den Raad der Apostelen, en wij werden uitgezonden om personen te verzoeken aandeelen te koopen in de Utah Sugar Company. Ik nam persoonlijke brieven tot verschillende personen, waarin aan hen verzocht werd aandeelen te koopen. Ik bezorgde een brief aan den thans overleden David Eccles, en ik heb gedurende mijn leven nimmer een man van zaken ontmoet die helderder van hoofd was dan hij, en ik heb mannen ontmoet die ieder jaar hun honderdquizeud dollars salaris en zelfs meer ontvingen. Het duidelijk inzicht dat hij op zaken had, was volgens mijn gedachten helderder dan van eenig persoon ooit door mij ontmoet. David lachte toen de brief aan hem werd overhandigd, die onderteekend was door President Woodruff en zijn raadgevers, waarin aan hem gevraagd werd 5000 dollar of 7500 dollar te beleggen. Hij zeide: „Ik hoop dat het kleinste bedrag voldoende is. Gij kunt mij opschrijven voor

5000 dollar." Daarna zeide hij: „Ik hoop, dat zij van mij hout zullen koopen, zoodat ik wat verdienen kan op een gedeelte van de 5000 dollar; en als ik de aandeelen ontvangen heb, dan zult gij mij zeer verplichten, als gij iemand kunt vinden die ze voor 2500 dollar wil koopen en als gij dan wilt komen en de aandeelen halen". Ik weet niet of hij jaren later, toen hij honderduizenden dollars belegde in de suiker-industrie, gevoelde om aan dien nederigen man, Wilford Woodruff, de eer te geven voor de inspiratie des Heeren, waardoor deze groote industrie gevestigd werd. Als het niet was geweest wegens de inspiratie des Heeren tot Wilford Woodruff, dan betwijfel ik het of wij een suikerindustrie in dezen staat of in Idaho zouden hebben die veel te beteekenen had. Ik ben geneigd te denken, dat de Great Western of een andere maatschappij die industrie in Utah en Idaho zou gevestigd hebben en het volk van die staten slechts voor hen werkende zijn zou, inplaats van in het bezit te zijn van het grootste gedeelte der aandeelen van onze groote fabrieken in deze berggewesten, als nu het geval is.

Nadat de contracten gesloten waren voor het bouwen van de suiker-fabriek te Lehi, kwam de paniek van 1891. In het contract was een bepaling, dat wanneer wij voor de machines, die door de Dyer Company verzonden waren een schadeloosstelling van 50,000 dollar betaalden, het contract te niet gedaan kon worden. Ik was door het Presidentschap naar New-York, Chicago, Boston, Philadelphia, San Francisco en andere plaatsen gezonden, om te trachten het benodigde geld te verkrijgen voor het bouwen dezer fabriek, maar het scheen onmogelijk het geld te bekomen. Het was het gevoelen van zakenmannen en anderen, dat wij de schadevergoeding van 50,000 dollar zouden betalen en de onderneming opgeven. Maar toen dit aan President Wilford Woodruff werd voorgesteld, was zijn antwoord als volgt: „Van den dag af dat ik een kennis verkreeg van de Goddelijkheid van het Evangelie van Jezus Christus, geopenbaard door den Profeet Joseph Smith, van den dag af dat ik als een eenvoudige Priester uitging om dat Evangelie te verkondigen, alhoewel het scheen alsof de dood mijn deel zou zijn, als het pad van den plicht, dat ik door het Evangelie vereischt werd te betreden, mij den dood in het gelaat deed zien, ben ik nimmer naar rechts noch naar links uitgeweken; en nu is de inspiratie des Heeren tot mij gekomen om deze fabriek te bouwen, Telkens als ik er aan denk het plan op te geven, is er duisternis; en telkens als ik er aan denk om de fabriek te bouwen, is er licht. Wij zullen de fabriek bouwen, zelfs als de Kerk daardoor bankroet gaat." Wij hebben de fabriek gebouwd en de Kerk is daardoor niet bankroet gegaan (gelach); en daardoor is voor ons volk en voor de Kerk millioenen dollars verdiend.

Ik weet dat Lorenzo Snow een profeet van God was. Door zijn

getuigenis, door mij aan u voorgelezen, en door de getuigenissen mijner moeder en van honderden anderen die met den Profeet Joseph bekend waren, zoowel als door de openbaringen van den Geest van God tot mij, weet ik dat Joseph Smith een Profeet van God was. Ik weet door mijn eigen kennis dat Brigham Young en John Taylor en Wilford Woodruff Profeten van God waren. Het is beweerd, dat menschen wanneer zij ouder dan vijftig jaren zijn, niet veel meer te beteekenen hebben, en dat men wanneer zij zestig jaren zijn een zeker middel moet aanwenden om hen te doen slapen, en wanneer zij zeventig jaren oud zijn geworden, dan zijn zij geheel nutteloos. Maar Lorenzo Snow werd President der Kerk toen hij 85 jaren oud was, en hetgeen hij gedurende de drie volgende jaren van zijn leven heeft verricht, is verwonderingwekkend als het overdacht wordt. Hij heeft de Kerk uit het financieel moeras van wanhoop gered, om het zoo uit te drukken, van een bijna volkomen bankroet — toen het crediet der Kerk nauwelijks goed was voor duizend dollars zonder waarborg, toen ze tien procent betaalde voor geleend geld — heeft hij de Kerk uit dien toestand gebracht en haar krediet buitengewoon goed gemaakt, zoodat sommigen om de gunst vragen geld aan de Kerk te mogen leenen tegen zes procent. Tien procent is 66 en twee derden procent meer dan zes procent, en binnen den korten tijd van drie jaren heeft deze man, boven de jaren van bruikbaarheid volgens de schatting der wereld, deze man die zich nooit met financiële zaken had bezig gehouden, die zijn leven gedurende vele jaren gewijd had om in den tempel te werken, het beheer op zich genomen van de financiën der Kerk van Christus, onder de inspiratie van den levenden God, en veranderde alles gedurende die drie jaren, financieel, van duisternis tot licht. Ik weet dat Lorenzo Snow de woordvoerder van God op aarde was, dat hij de vertegenwoordiger des Heeren was en dat hij inderdaad een Profeet van God was. Leest de getuigenis door hem ontvangen eenige weken na zijn doop, als in de *Improvement Era* verhaald wordt, met betrekking tot de kennis die hij verkreeg dat God leeft, dat Jezus de Christus is, de Verlosser der wereld, en dat het Priesterschap van den levenden God op aarde hersteld was. Ik weet dat die kennis zijn leven bestuurd heeft van dien dag tot den dag dat hij de vertegenwoordiger van God op aarde werd.

Lorenzo Snow was eenmaal verdronken in de haven van Honolulu, in de Hawaiian eilanden, en het nam eenige uren om de levensgeesten weder op te wekken. Toen openbaarde de Heere aan hem, dat de jongeling Joseph F. Smith, die geweigerd had het schip te verlaten dat hen van San Francisco naar Honolulu gebracht had, en in een kleine boot te gaan, eenmaal de Profeet van God zijn zou. Joseph F. Smith zeide toen tot Lorenzo Snow, die het toezicht op het ge-

zelschap had, het volgende: „Als gij krachtens de volmacht van het Priesterschap van God, dat gij bezit, mij zegt in die boot te gaan en trachten te landen, dan zal ik dat doen, maar, tenzij gij mij beveelt krachtens de autoriteit van het Priesterschap, zal ik het niet doen, want het is niet veilig een poging te doen in een kleine boot om te landen terwijl deze typhoon woedende is.” Zij lachten om den jongeling, Joseph F. Smith, maar hij zeide: „De boot zal omslaan.” De anderen gingen in de boot en de boot is omgeslagen; en als het niet geweest was dat de Heere Lorenzo Snow gezegend had door hem te doen herleven, zou hij niet geleefd hebben, want hij was toen verdronken. Het werd toen en aldaar aan hem geopenbaard, dat de jongeling die met den moed zijner overtuiging had gesproken, de jongeling met den ijzeren wil om zich te laten uitlachen en bespotten omdat hij geen moed had in die boot te gaan en op het schip bleef, eenmaal de Profeet van God zijn zou. Lorenzo Snow heeft mij dat zelf bij verschillende gelegenheden verhaald, vele jaren voordat Joseph F. Smith President der Kerk werd.

Ik heb gezegd, dat ik mijn raadgevers gelegenheid wilde geven om te spreken, maar ik ben bevreesd dat zij die gelegenheid niet zullen hebben. Ik ben nu tot Joseph F. Smith gekomen. Ik wil mij tegenover zijn familie verontschuldigen wegens het lezen van een persoonlijke brief van deelneming. Toen ik nederzat en mijn pen opnam en mijn hart in liefde en deelneming voor de familie uitstortte, dacht ik niet dat ik dien brief ooit in het openbaar zou lezen; maar ik heb mijn gedachten niet op iets kunnen vestigen dat ik nu gaarne zou willen zeggen, en gisteravond heb ik van een zijner zonen een afschrift geleend van den brief door mij geschreven; en alhoewel het misschien niet zeer gepast is, zal ik dien brief toch lezen, omdat daarin de gevoelens van mijn hart in liefde uitgestort zijn voor zijn familie.

Tehuis, 20 November 1918.

Aan de familie van President Joseph F. Smith.

Mijn zeer geliefde vrienden: De taal ontbreekt mij om tegenover u uitdrukking te geven van mijn liefde voor uw geliefden overleden vader en echtgenoot. Met de woorden van de geliefde Tante Eliza R. Snow kan ik met waarheid zeggen: „Hij werd bemind, bemind door allen.”

Gedurende zes-en-dertig jaren heb ik onder zijn Presidentschap gearbeid, terwijl hij een raadgever was van den President of zelf de President der Kerk. Gedurende al dien tijd heeft geen mensch iemand over wien hij presideerde met meer liefde voor of vertrouwen in hem kunnen inspireeren dan President Smith mij gedaan heeft. Vaak heb ik gezegd, dat geen mensch die ooit geleefd heeft en waarmede ik omgang had, door mij zoo zeer bemind werd als uw dierbare overleden echtgenoot en vader.

Het was mij onmogelijk mij zelf in mijn hart te doen gevoelen en gevoelde dat ook niet, dat hij ons zou verlaten totdat de namiddag van den 18den aanbrak, toen ik een bezoek bracht en David zeide dat hij mij zien wilde. De President nam mijn hand en drukte die met een kracht ver boven hetgeen verwacht kon worden van een stervende persoon, en hij zegende mij met macht en den Geest van den levenden God, en in zijne oogen was liefde en zijn hand drukte mijn hand stevig, en bijna met elk woord dat hij sprak doordrong de drukking van zijn hand mijn geheele wezen, en tranen van dankbaarheid tot God kwamen in mijn oogen en liefde voor Zijn woordvoerder op aarde vervulde mijn hart. Zijn zegen was alles wat ik vragen of verwachten kon als hij mijn eigen dierbare vader geweest was.

Zuster Bowman kwam binnen, zij kuste haar vader en weende over hem, en ik liep naar het kleine kantoor aan de straat en weende, gevoelende dat de laatste woorden die ik ooit van zijne lippen zou vernemen, gesproken waren toen hij zeide: „De Heere zegene u, gij hebt een groote verantwoordelijkheid op u. Bedenk altijd, dat dit het werk des Heeren is en niet van eenig mensch. Hij weet wien Hij hebben wil om Zijn Kerk te leiden en maakt nooit abuizen. De Heere zegene u”.

Ik keerde naar mijn kantoor terug, maar ik gevoelde geen lust om eenige brieven, die ik dien dag geschreven had, op de post te doen. Ik ging naar huis en toen ik supper had gegeten, bezocht ik wederom den President en ik vond hem in hevige pijnen. Hij vroeg President Lund, die aanwezig was, hem te zegenen en den Heere te smeeken hem te verlossen en naar huis te roepen. Wij plaatsten onze handen op zijn hoofd en President Lund vertelde den Heere hoe zeer wij onzen President beminden en dat wij dankbaar waren voor de vreugde en het geluk genoten in den arbeid met hem, maar vroeg of de Heere hem naar huis wilde roepen, als zijn leven niet voor ons gespaard kon blijven.

Den volgenden morgen ontwaakte ik te 1 uur en kon niet eerder gaan slapen dan na half zeven, daar mijn gedachten bij den President waren. Ik kreeg de *Era* van November en las de toespraak van den President gedurende de October conferentie gehouden, en daarna schreef ik in mijn *Era* onder zijn toespraak:

„Nov. 19, '18. Tweemaal herlezen en weende toen ik er aan dacht hoe dicht de President nabij de poort des doods was.

Het is 3.45 en ik ben sedert 1 uur in den morgen wakker.”

De President leefde nog slechts één uur en vijf minuten nadat ik geschreven had, dat de President nabij de poort des doods was.

De Heere is in tijden van droefheid zeer goed tot mij geweest en ik hoop en bid met geheel mijn hart, dat Hij u wil zegenen en uwe

bedroefde harten vertroosten als gij van Zijn goedheid tot mij zult lezen. Ik sluit een afschrift in van een brief waarin de zegeningen genoemd worden aan mij in tijden van beproeving geschonken. Er zijn twee gedichten onder diegenen die met den brief aan broeder en zuster Winter gepubliceerd zijn en die mij vertroost en gezegend hebben, „The Changed Cross”, en „Providence is Over All”. Voornamelijk ben ik gezegend onder het lezen van de inspireerende woorden van zuster Woodmansee. Ik ben met haar bekend geweest van de dagen mijner vroegste herinnering tot aan den dag van haar dood, en de liefde voor haar gedicht is ongetwijfeld toegenomen door het feit dat zij in volkomen harmonie leefde met de leeringen daarin vervat.

Op zekeren dag sprak ik over de lievelingsliederen van de leiders onzer Kerk en vroeg toen aan President Smith wat zijn lievelingslied was. Hij zeide dat moeilijk te kunnen zeggen, maar hij dacht dat het schoone gedicht „Uphold the Right, Though Fierce the Fight,” door die heldhaftige ziel, zuster Emily Hill Woodmansee, geschreven, misschien als zijn lievelingslied beschouwd kon worden. Ik sluit een afschrift van dit gedicht bij dezen brief in.

Nimmer heb ik de vreugde en de troost gesmaakt van de liefde van een vader, maar President Joseph F. Smith, Francis M. Lyman, John Henry Smith en anderen mijner geliefde metgezellen hebben mij vaderliefde geschonken en de plaats in mijn hart zoo volkomen aangevuld als het mogelijk is voor mannen die niet de vader zijn.

Nimmer in mijn leven heb ik naar woorden geluisterd die meer inspireeren dan de woorden die bij de begrafenis mijner geliefde overleden moeder en bij de begrafenis van mijn geliefden broeder Joseph Hyrum door President Smith gesproken werden.

Het is niet in mijn vermogen uiting te geven aan mijn dankbaarheid voor de inspiratie die tot mij is gekomen door het voorbeeld en de dierbare leeringen van uw geliefden vader en echtgenoot, waardoor ik mijn volkomen plicht wil doen in den strijd des levens.

Bloemen vergaan in een dag en daarom zal ik aan een ieder van u, voor Gusta en mijzelf, als een dierbaar aandenken aan uw geliefden overleden echtgenoot en vader het boek „Their Yesterday's” zenden. De reden waarom ik dit boek zend, is omdat ik toen ik het 20 Maart 1916 las, eenige bladzijden gemerkt heb, omdat hetgeen daar geschreven stond inspireerend toescheen. De bladzijden zijn 228—229. Toen schreef ik in mijn boek de gevoelens van mijn hart met betrekking tot President Smith in verband met de woorden op die bladzijden. Hetgeen ik schreef was als volgt: „Meer dan eenig mensch met wien ik bekend geweest ben, heeft President Joseph F. Smith dit gedaan. God zegene hem en zijne nakomelingen voor eeuwig. Het feit dat hij heden de Profeet van God is, is een groot

getuigenis voor mij van de Goddelijkheid van het „Mormonisme,” als het genoemd wordt.” — Heber J. Grant.

Toen ik die woorden schreef, dacht ik niet dat hij nu overleden zou zijn.

Een der oprechtste en ernstigste gebeden van mijn hart is geweest, dat President Smith in het leven zou blijven om het eeuwfeest van de geboorte der Kerk van Christus te vieren. Eenige maanden geleden heb ik op het einde van een vastvergadering in den tempel daarom gebeden, en de Heere zegende mij zoo overvloedig, dat ik gevoelde alsof mijn gebed beantwoord zou worden en ik ging zitten, van vreugde weenende.

Ik kan gedurende eenige uren met schrijven voortgaan, maar wil eindigen met u te verzekeren van de innige deelneming van mij en van Zuster Grant, en het is ons ernstig gebed dat God uwe bedroefde harten moge vertroosten en zegenen. President Smith heeft ons voor tijd en eeuwigheid als man en vrouw verzegeld en Gusta deelt in alle uitingen van liefde voor hem en in de bewondering van zijn karakter in dezen brief geschreven. Nogmaals, moge God u en uwe geliefden nu en voor altijd zegenen. Uw toegenegen broeder,

(geteekend) HEBER J. GRANT.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Wij ontvingen het volgend schrijven van een Zuster in Rotterdam:

Er is gisteravond een eigenaardig wonder hier gebeurd. Mijn familie uit was voor eenigen tijd hier en nu had ik Zaterdag eigenlijk te weinig brood genomen, daar ik me een beetje vergist had met zooveel menschen en zeide ik Zondagavond: we zullen maar tevreden zijn, want ik kan nu geen brood koopen, en we deelden hetgeen er was. Het was elf uur en daar mij verschillende gedachten door het hoofd gingen, had ik geen lust om te gaan slapen en vroeg aan br. en mijn zuster of we een eindje gingen wandelen. Br. ging het eerst naar beneden en deed de buitendeur open en schopte tegen iets aan en vond een netjes doorgesneden brood op den drempel, totaal zonder vuil en ongeschonden en juist voldoende voor de juffrouw, die bij me thuis is, want die moet s'morgens om half zeven de deur uit. We stonden allen versted te kijken, het leek zoo pas netjes voor de deur gelegd te zijn. Hoe vind U dat br.? Het was ook eigenaardig omreden ik nog nooit zoo laat aandrang gevoelde om in de buitenlucht te zijn. Het is een bewijs, hoe het ook zij, dat Vader in den Hemel ons niet vergeet.

Op zending geroepen.

Op Zaterdag 9 Augustus l.l. werden te Rotterdam wederom twee Zusters, Berendina ten Hoeve en Elisabeth Deelstra, terzijde gezet om als Zendinge werkzaam te zijn. Wij wenschen hen God's beste zegen toe op hunne arbeid.

DE STER

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

Bekeering.

Hoevele artikelen zijn al niet over bovengenoemd onderwerp geschreven en hoevele redenaars hebben al niet getracht de beteekenis van dit eene woord te verklaren? Met bijbelteksten, met voorbeelden uit het dagelijks leven, door het verhalen van eigen ondervindingen op dit gebied en op vele andere wijze heeft men geprobeerd te verklaren wat bekeering is en evenals met de andere beginselen van het Evangelie, is men zoover van den goeden weg afgedwaald, dat men zich ook in dit opzicht niet meer op den mensch verlaten kan en men alléén aangewezen is — wat dan ook zeer voldoende geacht kan worden — op God's heilig Woord.

Bekeering is één van de fundamenteele leerstellingen van den Bijbel. Toch is het een beginsel dat over het algemeen niet goed begrepen wordt in den tegenwoordigen tijd en er zijn zoovele menschen in een wolk van duisternis gehuld aangaande dit belangrijke beginsel als misschien met geen enkele andere leerstelling het geval is. En toch werd het ons vanaf onze prilste jeugd onderwezen. En wanneer wij vragen zouden om een verklaring van het woord bekeering, zouden velen een zeer vreemd en verkeerd idee er van geven.

Een mensch is niet bereid om te gelooven en het Evangelie aan te nemen, tenzij hij van zijne zonden bekeeren wil en zich van hen afkeert. Totdat Johannes de Dooper Christus ontmoette, had hij maar één boodschap: „Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij.” (Matt. 3 : 2.) Indien hij evenwel daarmede zou voortgegaan hebben, zonder het volk te wijzen op Christus, het Lam Gods, zou hij niet veel nut gesticht hebben.

Toen Christus kwam, begon Hij dezelfde boodschap te verkondigen: „Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabijgekomen (Matt. 4 : 17.) En toen de Heere Zijne discipelen uitzond, was het met dezelfde boodschap „dat zij zich zouden bekeeren.” (Marcus 6 : 12.) Nadat Christus opgevaren was en de Heilige Geest was uitgestort geworden, vinden we Petrus op den dag van het Pinksterfeest dezelfde kreet aanheffende: „Bekeert u!” Het was de prediking van dit woord: „Bekeert u en geloof het Evangelie,” die toen zulke wonderlijke resultaten ten gevolge had. (Hand. 2 : 38—47). Het was Paulus, die, toen hij naar Efeze ging hetzelfde beginsel predikte: „verkondigt nu alle menschen alom dat zij zich bekeeren.” (Hand. 17 : 30.)

Voor wij zullen trachten te verklaren wat bekeering is, zullen wij eerst zien wat bekeering niet is, en dit in verband met de verschillende, op valschen grond berustende meeningen. Bekeering is geen vrees. Vele menschen verwarren deze twee. Zij denken door een of ander voorval wakker geschud te zullen worden en dan uit vrees voor de gevolgen hun leven anders in te zullen richten. Doch vele menschen hebben zulke dingen ondervonden, zonder waarlijk bekeerd te hebben. Het gebeurd menigmaal dat op zee een schip in nood verkeert en bij het stijgen van het gevaar de bemanning in haar angst God begint aan te roepen om hulp. Toch, dit kunnen we geen bekeering noemen, want gewoonlijk, wanneer de wind gaat liggen en het gevaar geweken is, wordt veelal niet alleen God vergeten, maar zelfs Zijn heiligen naam gelasterd. Sommigen mogen denken dat Farao bekeerde, toen God de vreeselijke plagen over hem en zijn land deed komen, maar het was in de verste verte geen bekeering, want op het oogenblik dat door Farao de straffende hand Gods niet meer gevoeld werd, verstokte hij zijn hart meer dan ooit tevoren.

Het gebeurd meermalen dat geheel onverwachts de dood een offer vraagt in één of andere familie; allen schijnen onder den indruk van het geval en het is juist alsof allen, die in het huis tegenwoordig zijn, zich deze waarschuwing ten nutte zullen maken. Men spreekt over bekeering, neemt zich voor nu te beginnen, want elk voor zich is overtuigd dat het ook binnenkort zijn beurt zou kunnen zijn. Doch na enkele maanden leeft men op de oude wijze voort en heeft men het heele geval bijna vergeten. Toen Gods hand gevoeld werd, zwaar gevoeld werd zelfs, scheen het of allen zich gingen bekeeren, maar nauwelijks was de beproeving geweken, of ook de goede indrukken waren gegaan.

Bekeering is ook niet *gevoel*. Velen hopen te bekeeren als zij een gevoelen daartoe krijgen en zoo blijven zij daarop wachten. Zij zouden gaarne tot God wederkeeren, maar zij zijn in de veronderstelling dat zij niet kunnen omdat het gevoel daartoe nog niet ontvangen werd. Wanneer wij sommige misdadigers, die in de gevangenis hun straf ondergaan, zouden gadeslaan, zouden wij bemerken, dat zij gevoel genoeg hebben, en wanneer zij pas daar zijn, betreuren zij hun fout ten zeerste en barsten soms in snikken uit. Doch zoodra zij ontslagen zijn, keeren de meesten weer tot het oude leven terug en denken aan geen bekeeren. De waarheid was dat zij spijt gevoelden vanwege het feit dat hun misdaad aan het licht en zij in de gevangenis gekomen waren. Het scheen wel of de straf eene goede uitwerking zou hebben en hen tot inkeer brengen, maar het gevoel daartoe was alras voorbijgegaan.

Bekeering is geen *overtuiging van zonden*. Dat klinkt misschien wat vreemd, maar daarom is het niet minder waar. Er zijn menschen, die

zoodanig van hunne zonden overtuigd zijn, dat zij er 's nacht niet van kunnen slapen, alle eetlust missen en zienderoog onder deze toestanden lijden. Maanden, soms jaren martelen zij zoo voort en nochtans bekeeren zij niet. Laat ons overtuiging van zonden niet verwarren met bekeering. Ook *wroeging* is geen bekeering. Judas had vreeselijke wroeging, zoo zelfs dat hij ging en zich verwoegde. Indien hij tot den Heere gegaan had en in waar berouw zijn zonden beleden had, zoude hij ongetwijfeld vergeven zijn geworden. Doch inplaats daarvan ging hij naar de priesters en maakte daarna een einde aan zijn leven. Een mensch kan boete doen, op welke wijze ook, maar er is geen ware bekeering in zulk eene handeling.

Bekeering is ook niet *breken met een zeker kwaad*. Vele menschen denken dat wanneer zij breken met één zonde, zij bekeerd zijn. Hoezeer het ook te prijzen is wanneer met eene kwade gewoonte gebroken wordt, zoo kan dit toch ook nog geen bekeering genoemd worden. Wanneer iemand voor jarenlang een dronkaard was en dan opeens ophoudt met drinken, is hij daarom nog niet bekeerd. Zijn daad staat gelijk met het afbreken van een tak, wanneer de geheele boom geveld behoort te worden. De vloeker, die ophoudt God's naam te lasteren, is daarin zeer zeker te prijzen, maar daarom is hij nog niet bekeerd.

Maar wat is bekeering dan? Wij antwoorden: Het is een algeheel omkeeren, een wederkeeren, van den weg der zonde en een terugkeeren tot God en Zijne geboden. Breken met de zonde, waarvan wij overtuigd werden, en een verlangen om goed te doen en datgene wat wij verkeert deden, goed te maken. De mensch die bekeeren wil, heeft zijn oprecht berouw te toonen door het nadeel, aan anderen berokkend, goed te maken. Indien iemand de zonde niet gansch en al tracht te overwinnen en de gevolgen zooveel mogelijk tracht af te wenden, inzooverre zij anderen treffen, kan er van ware bekeering geen sprake zijn. De man, die anderen bestal en daar wroeging of berouw over heeft, moet nog een stap verder gaan en trachten het door anderen geleden nadeel te vergoeden en dan vergiffenis vragen. Dan geeft hij blijk van bekeering en dan zal ook God hem willen vergeven.

Ook geeft Christus een mooi voorbeeld van bekeering in de gelijkenis van de twee zonen (Matt. 21 : 28, 29.) „Een mensch had twee zonen, en gaande tot den eerste, zeide hij: Zoon, ga henen, werk heden in mijnen wijngaard. Doch hij antwoordde en zeide: Ik wil niet, en daarna berouw hebbende, ging hij henen.” Deze zoon kon misschien tot zichzelf gezegd hebben: „Ik was niet erg beleefd tegen mijn vader. Hij vroeg mij te gaan en ik zeide botweg dat ik het niet deed. Daar heb ik verkeerd aan gedaan.” Maar veronderstel dat hij dit alleen maar zeide en toch niet in de wijngaard was gaan

werken, dan had er van bekeering geen sprake geweest. Doch hij ging, overtuigd van zijn verkeerde handelwijze en werkte in den wijngaard. Dat is de verklaring welke Christus over bekeering gaf. Wanneer een mensch zegt: „Met de hulp van God wil ik mijne zonden verzaken en Zijn wil gehoorzamen,” en met alle kracht, die in hem is, tracht deze belofte gestand te doen, dan is er bekeering en heeft er een verandering van gemoed plaats.

Sommigen beweren dat zij de macht niet hebben om te bekeeren en zelve er niet toe in staat zijn. Bekeering is geen menschenwerk, dat moet God doen, zeggen zij en zij wachten op een teeken of gevoel, dat dan nooit komt. De bijbel predikt van begin tot eind; „Bekeert u,” en Christus verklaarde, „Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen, maar om zondaars tot bekeering te roepen.” Welnu, die roep is tot alle menschen, want allen zijn zondaars. Indien wij in oprechtheid uitroepen evenals de tollenaar: „O, God, wees mij arm zondaar genadig,” dan zal Hij ons vergeven en zegenen.

Voor wij dit artikeltje eindigen, willen we nog even aanhalen, hoe Apostel James E. Talmage in zijn „De Artikelen des Geloofs” bekeering verklaard. Hij zegt: „De term bekeering wordt in de Schrift gebruikt met vele verschillende beteekenissen, maar, voorgesteld als de plicht, verlangd van allen die vergiffenis verkrijgen voor overtreding, bedoelt zij een Goddelijk berouw over de zonde, eene hernieuwing des levens voortbrengende en belichaamt eene overtuiging van schuld; een verlangen om de pijnlijke gevolgen der zonde te ontkomen; en een ernstig voornemen om de zonde te verzaken en het goede voort te brengen. Bekeering is een resultaat van het berouw der ziel, wat voortspruit uit een diepen zin voor nederigheid, en deze nederigheid is op hare beurt weder afhankelijk van de beoefening van een voortdurend geloof in God.”

Verslag van de Amsterdamsche Conferentie.

Bovengenoemde conferentie werd, nadat zij naar behooren tevoren was aangekondigd, gehouden op Zondag 17 Augustus. Alle zendelingen waren voor dit doel opgekomen, en alhoewel het clubje klein in getal was, kan het toch gezegd worden dat zij machtig waren door eenheid in het geloof. Als gewoonlijk werd Zaterdag te voren priestervergadering gehouden, 's morgens voor de zendelingen, waar wij goede getuigenissen mochten hooren en goeden raad door den zendingen-president werd gegeven, en 's avonds een algemeene priestervergadering, waar allen die eenig ambt bekleeden, aanwezig waren. Door de leidende ouderlingen der onderscheiden gemeenten in bovengenoemde Conferentie werd een kort verslag uitgebracht, waarna door den Conferentie-president Ouderling Alvin J. Teuscher, dank werd gebracht voor de onderlinge goede samenwerking, en door

ouderling Jac. J. van Langeveld en zendings-president John. A. Butterworth vele goede wenken gegeven en leerrijke woorden gesproken werden.

Allen keerden dan ook in een aangename en hoopvolle stemming huiswaarts, vol vertrouwen op een succesvolle afloop voor den volgende dag.

Om 10 uur opende de eerste vergadering op den Zondagmorgen in het gebouw Odeon, voor een goed gevulde zaal, door het zingen van lied No. 1 „De dag der bevrijding”, waarna Ouderling Jac. J. van Langeveld werd verzocht voor te gaan in 't gebed. Het Amsterdamsche koor zong daarna lied No. 73 „Heer geef geloof”.

De Conferentie-president Ouderling Alvin J. Teuscher verwelkomde allen hartelijk, waarop als eerste spreker geroepen werd Ouderling Jan J. Roothoff van de Amsterdamsche Conferentie, wien het vreugde gaf te weten dat onze getuigenis niet enkel lippentaal was, doch dat de daad mede aanwezig was, als blijk daarvan het opofferen van geld en tijd en het verlaten van familie, vriend en vaderland. Wij zijn dankbaar voor openbaringen, die bestaan hebben en altijd bestaan zullen, hoe ook de menschen daartegen mogen strijden. God beschikt daarover en niet den mensch.

God heeft zich aan verschillende personen geopenbaard en dit geschied in graden, hoe hooger men staat en hoe nauwer het leven is aan God hoe hooger de graad van openbaring, als voorbeeld aangehaald Mozes en Mirjam. Ouderling Francis O. Jones, Secretaris der Nederlandsche Zending, was overtuigd dat de wereld een herhaling zou maken van het verschrikkelijk feit op Golgotha, als Christus weder zou verschijnen zooals indertijd in Jeruzalem, en indien Hij kwam zou Zijn plaats achter in de kerken moeten zijn daar Hij geen geld zou hebben om zijn zitplaats te betalen. Wij gelooven in den eenigen God, dezelfde die ook door Abraham, Izaäk en Jacob werd aanbeden, die altijd dezelfde onveranderlijke God is welke geen verwarring wilde, en Zijn wil door profeten liet en zal laten verkondigen. Het zoo vermaarde Boek van Mormon is niets anders als het verslag van een tak van het huis van Israël en zijn verhandelingen met God. Eindigt met een sterke getuigenis.

Als tusschenzang werd door het koor lied No. 8 „Uw dienst is zoet mijn Heere” ten gehoor gebracht.

Ouderling Oswald Brainich van de Groninger Conferentie gevoeld zich dankbaar voor het voorrecht te kunnen getuigen dat God leeft en werkelijk liefde is, en weet dat dit Evangelie Zijn boodschap is. Het werk waartoe hij geroepen is is groot, maar hij gevoelde dat God niemand roept die het niet zou kunnen volbrengen, en Hij schenkt daarvoor de kracht. Er bestaan verschillende graden van heerlijkheid, de hoogste daarvan alleen aan diegene die volharden tot het einde, want een ieder wordt beloond naar rechtvaardigheid; hoopt dat allen er naar mogen streven.

Als laatste spreker voor deze vergadering, Ouderling Willem Woltjer, president der Arnhemsche Conferentie, die zich evenals de vorige sprekers niet anders als dankbaar kan gevoelen voor het voorrecht met zoovele leden van hetzelfde gezin kennis te mogen maken en te kunnen getuigen van Gods liefde en zorgen voor ons. Het aardsche bestaan en het stoffelijke sterfelijke lichaam is ons gegeven tot volmaking, deze dient om door de indrukken die we door ons

lichaam opdoen onzen geest te veredelen, welke indrukken wij anders niet zouden verkrijgen. Ons leven moet ons tot nut zijn anders zal ons dat waardeloos zijn geweest. Evenals vroeger Christus gezegd heeft, de zaligheid is uit de Joden, zoo kunnen wij nu ook zeggen de zaligheid is uit het zoogenaamde Mormonisme, want bij verwerping van die boodschap zal ook verworpen worden Die haar gezonden heeft. Nadat de leider een woord van dank en nog een uitnoodiging tot de volgende vergaderingen en het koopen en onderzoeken van boeken tot de aanwezigen gericht had werd door het koor tot slotzang gegeven lied 120 „Als de levensstormen woeden“. Gedankt bij monde van Ouderling Johannes Meyer.

De tweede vergadering werd in eigen lokaal gehouden, Nes 27-29, 's namiddags 2 uur. Openingslied No. 65, „Eert den profeet“ werd door alle aanwezigen met gevoel gezongen en de stampvolle zaal, die voor dit doel feitelijk klein genoeg was, gaf voldoende blijk van belangstelling. Ouderling Herman Schilperoort ging voor in 't gebed, waarna door een dubbel kwartet lied No. 155, „Aanbidding“ werd gezongen. De leider heette ook nu weder allen hartelijk welkom. Zendings-president John. A. Butterworth stelde daarop alle kerkautoriteiten voor, die eenparig door het opsteken der rechterhand werden erkend. Ouderling Herbert E. Williams, president van de Groningsche Conferentie, zeide alhoewel wij beschouwd worden als verleiders in het prediken van het Woord, zijn wij nochtans gewillig het licht te brengen. Sommige lieden denken dat de Heilige Geest zoo maar ontvangen wordt zonder dat de ordinantiën zijn nagekomen, die toch noodwendig voltrokken moeten worden. Diegene die in vroegere dagen tot de kerk van Christus behoorden, werden heiligen genoemd, wat ook de oorzaak is dat wij heiligen der laatste dagen genoemd zijn, niet dat wij ons persoonlijk heilig noemen, maar streven naar zoodanige qualiteit. Niemand heeft het recht het Evangelie te veranderen, zelfs niet een engel uit den hemel.

Ouderling Jac. Berghuis van de Arnheemsche Conferentie vond in Christus' leer altijd nog het voorbeeld voor den mensch, maar daar velen haar naar eigen meening en opvatting gepredikt hebben, is daardoor verwarring ontstaan.

Geleerden en ongeleerden hebben getracht het duidelijk te maken, doch allen faalden daarin. Het eenvoudige Evangelie zal die verwarring opheffen of ontwarren, daar dit hetzelfde verkondigd als door Christus gedaan werd. President John. A. Butterworth, als laatste spreker in deze vergadering zeide dat wij als Heiligen der Laatste Dagen volkomen gelooven wat wij beweren. De verschillende gebeurtenissen worden bij ons beter beseft en gevoeld, wat zijn oorzaak vindt in de openbaringen aan ons gegeven. Door openbaring wist de profeet Daniël de natiën hun opkomst en val te verkondigen. Zoo waarachtig als de rijken der Babyloniers, der Meden en der Perzen, der Grieken en Romeinen bestaan hebben, zoo waarachtig zijn ook de andere profetiën geschied, en is het Koninkrijk van God gekomen om alle rijken te doen ophouden, 't welk geen Koninkrijk is van heerschzucht en politieke verdringing, maar een Koninkrijk van liefde.

Verdeeldheid bestaat niet enkel in de koninkrijken doch eveneens in het Christendom, waaraan geen einde zal komen totdat allen zich in het koninkrijk van God zullen oplossen door gehoorzaamheid aan de daartoe noodige beginselen.

De broosheid in 's menschelijke wijsheid is oorzaak tot de afwijking der beginselen tot zaligheid, die toch de fundamenteele samenbindende macht van de eeuwige Christelijke Kerk is. Door het dubbel kwartet werd als slotzang gezongen lied No 27, „O, mijn Vader.” Gedankt door Ouderling Gerrit Montfrans, president der Utrechtsche gemeente.

De laatste vergadering werd, als de morgen-bijeenkomst, in 't gebouw Odeon gehouden. De zaal was goed gevuld toen om 7 uur een aanvang werd gemaakt. Lied No. 10 „Nader mijn God tot U” was het openingslied waarna door Ouderling Oswald Brainich werd gebeden. Het koor gaf daarop lied No 200. „Leid mij Pelgrim.” Ouderling Alvin J. Teuscher, president dezer Conferentie, na allen hartelijk weder verwelkomt te hebben, en aangemaand toch vooral tot het einde te blijven om stoornis te voorkomen, en niet heen te gaan zonder eenige onzer boeken voor onderzoek mede genomen te hebben, zeide ons eerste boodschap tot de menschen is, zoekt eerst het Koninkrijk Gods, en de tweede bekeert u.

Johannes predikte bekeering, Christus en de Apostelen eveneens. In een koninkrijk moet zijn een koning en ambtenaren tot wettige dienst en regeling.

Hoe groot was de vreugd der Apostelen toen ze hun koning weder zagen na de teleurstellende dood, en welk een macht ontvingen ze later, die hen in staat stelde wonderen te verrichten. Ook nu worden er wonderen gedaan en gezien, want de geloovigen zouden de teekenen volgen. Geloof, bekeering en doop zijn de eerste beginselen die ieder noodzakelijk moet navolgen wil hij zalig worden. Ouderling Jac. J. van Langeveld, Rotterdamsche Conferentie-president, volgde de vorige spreker op en toonde aan dat bekeering geen vrees voor ondergang of dood was, evenmin is het een belijdenis doen voor een kerk, doch het is een omkeering van de kwade tot de goede weg; zelfs indien wij alles opofferen, doen wij nog niets meer dan onzen plicht, God kan alles van ons eischen, maar eischt boven alles bekeering van ongerechtigheid. Hersteld de ongerechtigheden aan anderen gedaan, want bij uitstel zal het ons vergaan als Judas, die van kwaad tot erger door wroeging verteerd, zijn leven eindigde, 't welk evenmin bekeering is.

De druk der zonde wordt den bekeerling ontnomen door den doop tot vergeving der zonden, gelijk als de apostelen verkondigd hebben. Ook wordt den Heiligen Geest niet eerder ontvangen dan wanneer na de geboorte uit water de geboorte uit geest of de doop met vuur, door oplegging der handen door wettige dienstknechten is voltrokken. Deze beginselen zijn de ontkoming; zonder hen geen kans op volmaking, en kunnen wij geen heerlijkheid met Christus hebben. Nadat als tusschenzang „Voorbij gaat het al wat het oog hier aanschouwt” gezongen was door het koor, ging president John A. Butterworth aanvullen met een duidelijke uitleg over den Heiligen Geest, die niet maar zoo kan worden ontvangen, zonder daartoe de voorschriften te hebben gevolgd. Cornelius op wien de Heiligen Geest werkte, had niet de gave des Heiligen Geestes ontvangen, maar werkte alleen om Petrus te overtuigen. Sommigen meenen den Heiligen Geest een kracht van God of Christus uitstralende te zijn, doch dat is een misverstand. Hij is evenals de Vader en de Zoon een persoonlijkheid, en van elk dezer wezens gaat bezieling uit. Als voorbeeld werd aangehaald de Apostelen van Christus, die het aan niets ontbroken

had, zij hadden de duivelen niet in den naam van den Heiligen Geest uitgeworpen en verrichtten ook geen krachten daardoor doch door den Geest en de macht van Christus. De Heiligen Geest werd hen niet eerder gegeven dan op het Pinksterfeest, waarom Jezus zeide het is u nut dat ik wegga, anders kan Hij niet tot u komen, en ik zal Hem tot u zenden als ik wegga.

De gave des Geestes werkt verschillend volgens den Apostel Paulus, doch de schijnbare krachten en gaven gedaan door sommige menschen zijn niet door den Heiligen Geest, daar deze geen verwarring werkt maar harmonie, alzoo werkt die niet bij twee tegenstrijdige sekten tegelijk. Wij kunnen geen zaligmakende bezieling ontvangen zoo wij niet tot de eenheid des geloofs komen. Jezus kan niet tot alle kerken gaan, ze zullen, willen ze Hem dienen en eeren, in één moeten oplossen; wenscht en bidt dat een ieder niet tevreden zal zijn in die verdeeldheid, maar zullen zoeken naar de éénheid en glorie in Christus Jezus.

Na een hartelijk woord van dank aan alle medewerkers, waarbij vooral het koor en haar leider, broeder Frans Lusschen, niet mochten worden vergeten, eindigde deze conferentie met lied No. 189, „Boodschappers van glorie”, door het koor gezongen. Ouderling Klaas Kaper eindigde met dankzegging. Geve God dat het zaad dat gezaaid is veelvoudig vrucht moge dragen, zoodat het succes openbaar worde, een iegelijk die tegenwoordig was.

W. WOLTJER.

Overleden.

Te Dordrecht overleed op 15 Aug. l.l., omstreeks 8 uur 's morgens, een onzer beste ambtsdragers, met name Broeder Louis van Eynsbergen.

Hij werd 19 Maart 1893 aldaar geboren, op 7 Juni 1912 gedoopt en 9 Juni d.a.v. bevestigd door Ouderling L. E. Holdaway. Hij droeg het ambt van Leeraar in het Aäronische Priesterschap.

INHOUD.

Krachtige Getuigenissen Blz. 273	Bekeering Blz. 281
Uit ons eigen Zendingsveld „ 280	Verslag van de Amsterdamsche Conferentie „ 284
Op zending geroepen . „ 280	Overleden „ 288

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7b, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—

Afzonderlijke nummers 15 cent.